

til denne Pris: 15—16 Kr. pr. Td. I dette Øjeblik er Prisen 29 Kr. pr. Td. Hvis Regeringen havde lyttet til den ærede Ordfører og tilladt Udførsel, vilde maaske Hundredtusinder af Tønder Maltbyg være vandret over Grænserne til andre Lande og til en Pris af 15—16 Kr. pr. Td.! Jeg spørger ærede Medlemmer, hvad de mener om en saadan Forudseenhed hos det ærede Medlem, og om den ærede Ordfører derefter har nogen som helst Ret til at staa frem her og bebrejde Regeringen, at den er optraadt, som den er. Thi det er dog soleklart, at havde man fulgt den ærede Ordfører, havde alt været meget værre, end det er i dette Øjeblik.

Den 27. August havde Prisreguleringskommissionen et andet vigtigt Spørgsmaal til Behandling. Det var Spørgsmaalet om Opkøb af 50,000 Tdr. Hvede her i København, Frederiksberg og Hellerup, og hele Kommissionen indstillede til Regeringen at købe disse 50,000 Tdr. Hvede. Den ærede Ordfører var den eneste, der modsatte sig det. Indstillingen til Regeringen gik ud paa at bemyndige Ministeren til at købe 50,000 Tdr. Hvede til en Pris af 16 Kr. og, for saa vidt Køb ikke kunde naas til den Pris, da at bemyndige Ministeren til at ekspropriere disse 50,000 Tdr. Den ærede Ordfører, som nu er en saare varm Talsmand for Statens Opkøb af Korn, var den eneste, der modsatte sig det. Han var den eneste, der vilde vildlede Ministeren, han var den eneste, der vilde søge at lokke Ministeren ind paa den forkerte Vej. Alle de andre Medlemmer af Kommissionen holdt heldigvis paa at hjælpe Ministeren ind paa den rigtige Vej og støtte ham i saa Henseende, men den ærede Ordfører vilde ind paa den fejle Vej. Men saafølgelig der noget mærkeligt i Natten mellem den 27. og 28. August, idet den ærede Ordfører fik en stor Omvendelse i Løbet af disse 24 Timer. Thi den 28. kommer han og meddeler Kommissionen, at han har betænkt sig, saa at nu kan han godt tilraade, at Ministeren faar Lov til at købe de 50,000 Tdr. Hvede til en Pris af 16 Kr., men Ekspropriation, hvis Køb ikke kan naas, kan han ikke gaa med til. Jeg skal ikke forsøge paa at udgranske, hvad der er foregaaet i hin Nat mellem den 27. og den 28., men man har jo Lov til at gætte. Jeg gætter f. Eks. paa, at den ærede Ordfører i Løbet af disse 24 Timer har forvisset sig om paa rette Tid og Sted, at de 50,000 Tdr. Hvede var ikke at faa til Købs til 16 Kr., og da han først var blevet klar herover, mødte han og var

villig til at give Ministeren Tilladelse til at købe de 50,000 Tdr. Det forekommer mig derfor, at naar den ærede Ordfører optræder som en saa varm Tilhænger af Statens Indkøb af Korn, var det en daarlig Begyndelse, han havde ved den nævnte Lejlighed.

Saaledes er der en hel Række af Spørgsmaal, hvor den ærede Ordfører søgte at vejlede og hjælpe Ministeren paa nøjagtig samme Vis. I den overordentlige Kommission fremkom umiddelbart efter: Spørgsmaal om Fastsættelse af Maksimalpris og Ekspropriation af Hvede, og det siger sig selv, at den ærede Ordfører var den første i Kommissionen til at fraraade sligt, og han var den hidsigste Modstander af, at der sikredes Befolkningen dette Brødkorn: Hveden, som paa dette Tidspunkt kunde være erhvervet til omkring 16 Kr. Det satte den ærede Ordfører sig imod, og han havde Held med sig. Mine to Partifæller i Kommissionen, Raadmand Andersen og Borgmester Jensen, fremsatte Forslag, hvorefter der skulde eksproprieres baade Rug og Hvede, og de fremsatte nærmere Regler i saa Henseende. Det forbavser mig ikke, at den ærede Ordfører bekæmpede dette, men jeg maa dog her udtale, at hvis man havde fulgt mine to Partifæller ved den nævnte Lejlighed, var hele Kornspørgsmaalet kommet ind i en betydelig bedre Gænge, og den højtærede Indenrigsminister tilkendegav ogsaa i Gaar, at han ved en enkelt Lejlighed havde lyttet alt for meget til den ærede Ordfører i Stedet for at lytte til Røster fra anden Side. Men den ærede Ordfører mærkede i hine Dage, at det begyndte at trække sammen til en Maksimalpris paa Hvede. Det var nemlig ikke alene Socialdemokraterne, der holdt derpaa, efterhaanden sluttede flere sig dertil ogsaa fra andre Partier, og da den ærede Ordfører saa, at der var ved at oparbejde sig en Stemning, som vilde tilraade Ministeren at gaa til Indførelsen af Maksimalpris, opfandt den ærede Ordfører den nye Forhindring, at Landboforeningerne skulde spørges. Den ærede Ordfører vidste godt, at Ministeren vanskeligt kunde modsætte sig et saadant Krav, og saa gik jo Tiden; Landboforeningerne blev altsaa sammenkaldt, og den ærede Ordfører havde Held med sig — det kan ikke nægtes — til at ødelægge Spørgsmaalets Løsning paa dette Tidspunkt. Resultatet af Landboforeningernes Indkaldelse blev, som bekendt, at vi fik de sørgeligt berømte Løfter om, at Landmændene vilde